

Vevők

PRÓZA - LXI. évfolyam, 51-52. szám, 2017. december 20.

Négyre ígérte magát az a házaspár, amelyik a múlt héten telefonált a hirdetésre. Jobban örültem volna, ha délben vagy kora délután jönnek, amikor még besüt a nap, de azt mondták, háromig dolgoznak. Felgyújtom a villanyokat, hogy világosabb legyen, aztán sorban leoltogatom őket, nehogy azt gondolják, azért égnek, mert sötét a lakás.

Négy óra háromkor becsöngetnek. Gyorsan igazítok még a függönyön, és ajtót nyitok. Steppelt télikabátos, piros sálas férfi áll az ajtóban, mellette magas, kipirult, szőke nő. Félreállok, betessékelem őket.

Lecövekelnek a szűk előszobában, és néhány másodpercig tétovázva bámulnak, mint akik rossz helyre toppantak be. Elkérem a kabátjukat. A férfi felfelé fordítja a tekintetét, megkérdezi, mennyi itt a belmagasság. Kettő ötven, válaszolom, mire a nő is a plafont kezdi mustrálni, aztán visszafordul felém: legalább könnyű kifűteni. Forgolódnak, kukucskálnak befelé, a nappaliba. Örülök, hogy legalább az olvasólámpát égve hagytam, barátságos fénykörbe vonja a kanapét.